

A pszi alkalmazásáról

Többen voltak kíváncsiak arra, hogyan is élük meg a kalandozók a pszi diszciplínák alkalmazását, az általuk nyerhető eredményeket, információkat. Kérésük teljesen jogos és érthető, hiszen a mágiával sokkal többet és részletesebben foglalkoztunk, annak ellenére hogy a pszit nem csak varázstudók, de szinte minden kalandozó használ. Ezen hiányosságok pótlására szerepeljen itt néhány kiragadott szemelvény Mossaran Gastaltí pyarroni filozófus és jeles mentalista munkájából, melynek címe *Conquirastor dex Spirotum*, azaz a Szellem hatalmának kiteljesedése.

„Mikoron az emberi lény először érezheti meg a tudatában rejtőző erők jelenlétét, a legmeglepőbb nem a szellem béklyójába zárt hatalom nagyságának felismerése lesz, hanem a kérdés, eddig vajon miért nem aknázhatta ki ezt az erőt, mely némi gyakorlással oly könnyen és egyértelműen válik használhatóvá, akár a járás vagy lovaglás. Ahhoz, hogy az elme megfelelően kiürülhessen és kizárólag egyetlen meghatározó gondolatot szolgáljon, több hónapos gyakorlásra van szükség. Az első kísérletek alkalmával el sem érhető a tökéletesen tiszta tudatállapot, ám a későbbiekben az elme egyre gyorsabban jut el a zavaró gondolatok és képek maradéktalan kizárásáig. Ezt az állapotot, a teljes tisztaságot, magát a szellem letisztult ürességét, mely alapul

szolgálhat folytatáshoz, meditációnak nevezzük. Egyes északi iskolák gyémántfénynek is hívják, hiszen az elme ekkor a legtisztább – tisztább a hibátlan drágakövön megtörő fény csillogásánál is. Ez tehát minden psziiskola alapja, legyen szó akár a kyr tanok, akár a slan út követőiről.”

Fontos passzus ismerteti azt, hogyan képes a pszi-alkalmazó tájékozódni arról, szellemi energiáinak mekkora hányada áll még rendelkezésre.

„Fontos, hogy a szellem erejét alkalmazó tökéletesen lássa lehetőségének határait. Ez nem csupán a módszerek számának korlátozottságát jelenti, hanem annak tudomásulvételét is, hogy a elme képességei bár nagyok, nem végtelenek. A fáradt szellem nem képes hatékonyan fókuszálni az energiát – még az is megtörténhet, hogy csupán a gondolatok száműzéséig, a pihentető meditációig jut el az alkalmazó, másra nem futja erejéből. A mentalista rövid koncentrálással pontos képet kaphat elméje pillanatnyi teljesítőképességéről. Ez idő alatt feltérképezi a még kínálgató lehetőségeket, és mérlegel. Tisztában lesz azzal a pontos határral, mely képességeinek végét jelenti, s melyet adott állapotban, pihenés nélkül nem léphet át. A legmélyebb és legeredményesebb pihenés maga a meditáció, mely a módszerek alapjául

is szolgál. Ekkor ugyanis az elme megszabadul mindazon gondoktól és gondolatoktól melyek energiát rabolnak el tőle. Ezért az elme elveszett energiái meditációval nyerhetők vissza a leggyorsabban, legeredményesebben.”

Egy későbbi fejezetben Gastalt a szellemet védő pajzsok felépítéséről, és azok használatáról szól:

„mikoron a psi-képességekkel rendelkező célja az, hogy elméjét felvértezze a gondolatait vagy érzelmeit manipuláló ártó mágiákkal szemben, két lehetőség nyílik meg előtte. Építhet falat, avagy használhat pajzsot. A fal felépítése valóban nem sokban különbözik az épületeknél megszokottaktól. A felhasználónak módszeresen kell egymásra rétegeznie szellemi energiáinak kőköckáit. Ez a gyakorlat hosszú meditációt igényel, mialatt a gondolatoktól megszabadított elme köré szövődnek mindazon mozgósítható energiák, melyek meggátolhatják a mágia útját a szellem felé. Ezek az apró téglák voltaképpen érzelmfoszlányok, gondolattöredékek, melyeket a szellemi energia emel fallá. Ahhoz, hogy a manipuláló mágia eljuthasson a valódi tudatig, először semlegesítenie kell ezeket a peremen létrejött, a személy számára már semmiféle formában nem jelentkező érzelmeket és gondolatokat. A fal, bár létrehozása kimerítő és hosszadalmas, lerombolásáig biztosít védelmet, melyre nem kell többet koncentrálnia létrehozójának.

A másik védelmi módozat a pajzs építése. Sokan a falat is ezzel a névvel illetik, teljességgel helytelenül, hiszen a két módszer alapjai gyökeresen különböznek. Az elmét védő pajzs valóban akként használatos, mint a harcosoké. Állandó figyelmet igényel, hiszen védelmi ereje csak akkor mutatkozik meg, ha tényleges támadással fordítják szembe – e nélkül nem érne semmit sem. Ez a magyarázata annak, hogy jelenlétekor a tudatnak minduntalan felügyelete alatt kell tartania. A pajzs ugyanis nem érzelmekből és gondolatokból szőtt erő, hanem maga a nyers energia, mely folyamatosan áramlik az elme körül. Az áramlás szabályosságát kell szüntelen, enyhe koncentrációval fenntartani. Az érzés maga kellemesnek mondható, hiszen az energiaörvény frissen tartja a szellemet, segíti a gyors gondolkodást is. Annak ellenére, hogy maga is koncentrációt igényel, elúzi a fáradtság gondolatot béklyózó hatását, segít megőrizni a józan gondolkodást. A tudati irányítás másik szerepe akkor

mutatkozik meg, amikor az elmét támadás éri. Ekkor ugyanis a pajzsban lévő összes energiának kell szembeszegülnie a külső eredetű mágikus hatással. A pajzs – mint a fentiekben láthattuk – aktívabb védelmet jelent, létrehozása is egyszerűbb, de ezért állandó koncentrációval kell fizetnünk. A fal és a pajzs együttesen a legalkalmasabba védelemre, a kettő együtt alkot egységet – a lovag is egyformán bízik vértjének és pajzsának védő erejében, tudása így a legbiztosabb.

Akinek hatalmában áll, szellemi energiáikat arra is felhasználhatják, hogy áttörjenek egy másik elme védelmén. A módszer nem túl összetett, olyan, akár egy fegyver csapása – megsemmisít mindent, mi útjába áll. Az áldozatba átjutó nyers energia buzogányként veti szét a pajzsot, a falat felépítő érzelmek és gondolatok összességét pedig félretaszítja, mintha valaki egy asztalt söpörne tisztára. Természetesen, bár a módszer végrehajtása rövid, nem kevés energiát igényel, különösen a fal elpusztításához. A falat ugyanis egyetlen rohammal kell elsöpörni, mert ha bármilyen kis része is megmarad, a széthulló téglák egy szemvillanás alatt ismét kapcsolódnak a csonkhoz, és a fal újra állni fog – mint ha mi sem történt volna. Nem így a pajzs, mely, hasonlóan az igazihoz, akár forgácsonként is megsemmisíthető. A lehullott darabkák már nem lesznek alkalmasak a pajzs újraalkotásához, megsemmisülnek, energiájuk elvész. „

A mester ír a gondolatok szervezetre gyakorolt hatásáról is.

„Akik valóban jártasak a mentális energiák használatában, azok tudják, a szellemnek olyan hatalma van a puszta hús és csont felett, mely megdöbbentő eredményekre sarkallhatja a legátlagosabb embert is. Testünk olyannyira alárendeltetik tudatunknak, hogy a megfelelő tudás birtokában tisztán láthatunk mérföldek távolába, vagy akár várfalakat ugorhatunk át. Mindez hihetetlennek tűnhet, de gondoljunk csak azokra, kik csodával határos erőfeszítéssel szabadulnak ki az életüket veszélyeztető helyzetekből. Náluk sem történik más, minthogy a szellem hatalma egy pillanatra megnyilvánul, még ha tudatlanul is. Ennek elérésére a beavatottnak két útja lehet. Ha tudja,

hogy nem csupán egyetlen szemvillanásnyi időre lesz szüksége kivételes képességekre, rövid meditációval megfelelő mederbe terelheti szellemi energiáit. Ehhez tökéletes koncentrációra van szükség, melynek során meg kell éreznie, össze kell gyűjtenie a fizikumot át meg átszövő lüktető energiát, s le kell vezetnie oda, ahol hatására a leginkább szükség van. Amennyiben valaki látását szeretné tökéletesíteni, szeme s agya lesz a cél. Ha természetfeletti erőt, gyorsaságot, rugalmasságok kívánunk kölcsönözni testünknek, az energiát ködpermetté oszlatva kell izmainkhoz juttatni. Állóképességünk növeléséhez a szív és tüdő felé vezet az energia útja, miközben megacélozzuk akaratunkat; szaglásunk az orr, hallásunk a fül ellátásával fokozható.

Azok, akik képesek tudásukat más testének befolyásolására is alkalmazni, úgyszintén eképpen cselekszenek. Az általuk útnak indított energia a koponya tarkói részén jut be a másik személyiségébe, majd át kell áramolnia magán a tudaton. Amennyiben ezt a szellemet pajzs vagy fal védi, az ugyanúgy semlegesíti a behatoló energiát, mint a mágikus hatásokat. Ha az energia átjutott ezeken a védelmi vonalakon, már csak el kell jutnia céljáig. Mivel egyformán építhet avagy rombolhat, hatása csak felhasználójának szándékától függ. Ha rombol, a képességek és érzékek romlanak, hatalmuk gyengül, akár az áldozat halálát is okozhatják. A szív megállhat, az izmok görcse megszünteti a légzést. Építő energiák alkalmazásakor a test képességei ugyanúgy megnőnek, mintha a felhasználó saját szervezetén belül hozta volna létre a hatást.

Másik módszerünk a test képességeinek azonnali megnövelésére, midőn az összegyűjtött energia nem lassan, jó kihasználtsággal oszlik el a szervezetben, hanem egy szemvillanás alatt, robbanásszerűen járja át az izmokat. Az energia ilyenkor felszabadul minden béklyó alól, töredéknyi idő alatt fejt ki hatását, ám alig egy szekundummal később már el is enyészik. Ez a legváratlanabb helyzetekben

is segíthet, mivel nem igényel semmiféle meditációt. Hátránya, hogy szörnyű tékozlása szellemi javainknak – de az idő drága, meg kell fizetni az árát.”

A következő rész az energiák és az akarat, a működő elme kapcsolatát tárgyalja.

„Az elme erejét saját akaratunk megacélozására, vagy érzelmeink és gondolataink tudatot befolyásolására is alkalmazhatjuk. Már régóta ismert, hogy a fájdalom az elme gyilkosává válhat, ha nem vagyunk képesek uralkodni felette. Ám az állítás igaz fordítva is – képzett elme megsemmisítheti, uralma alá kényszerítheti a fájdalmat. A kín csupán állati ösztön, mely felhívja a tudattalan lény figyelmét a veszélyre. Hiába magasabb rendű az elménk, ez a haszontalan csökevény sokszor legyőzi a legerősebbeket is. Meg kell hát találnunk tudatunk azon részét, melyben a fájdalom megszületik. Ez némi gyakorlást igényel ugyan, ám egy-két hét elmélyült gyakorlás után szinte minden pszi-alkalmazó képes lesz behatárolni a megfelelő területet. Midőn a testet ártó hatás éri, mely fájdalmat eredményez, pszi-energiákkal a központ működését kell elfojtani, hogy úrrá legyünk a romlásba döntő ösztön hatalma felett. Erre gyakorta azok is képesek (jóllehet, tudatlanul), akik nem rendelkeznek megfelelő szellemi felkészültséggel – idézzük csak fel a legendákat egyszerű katonákról, akik több sebből vérezve bár, de félelmet és fájdalmat nem ismerve harcoltak tovább eszmék, vagy szeretteik védelmében.

Fájdalmat nem csupán megsemmisíteni, felgerjeszteni is lehetséges – ehhez persze át kell törni az ellenünk szegülő védelmén. Ily módon lehetőséget nyerünk arra is, hogy az élet veszélyeztetése nélkül tegyük ártalmatlanná ellenfeleinket, akik az értelmetlen halálnál tán jobb sorsra lennének érdemesek.

A pszi-energiákkal nem csupán érzéseinknek, ösztöneinknek parancsolhatunk, de magának a tudatnak is. Ha a test alszik, csupán tudatunk egy apró szikrája világít, ám ekkor sem kell feladnunk irányítását. Az ébresztés parancsával megelőzhetők mindazon veszélyhelyzetek, melyek a tehetetlen alvóra lesnek. Ez a módszer egyike a legelsőknak, melyet a pszi hatalmát tanulók elsajátítanak. Az ébresztés nem más, mint egy aprócska mennyiségű, elraktározott energia, melynek felszabadulását olyan feltételhez kötjük, melynek bekövetkezését még pislákoló tudatunk is érzékelti tudja. Amennyiben a

feltétel teljesül, az addig bebörtönzött energia villámként fut végig elménken, készültségbe rázva mindent, ami eddig pihent. Mivel az energiának nem kell uralkodnia semmi felett, csupán felhívnia magára a figyelmet, olyan kis mennyiség felhasználása is elegendő, mely nem jelent érezhető veszteséget elménk számára. Ismeretes módszer arra is, hogy kihasználjuk agyunk oly képességeit, melyek jelen vannak ugyan, de közönséges úton nem hozzáférhetőek. Az elme minden pillanatot elraktároz, amit láttunk, hallottunk, éreztünk. Bármikor képesek lennénk felidézni az emlékeket, de agyunk ezt nem tudja segítség nélkül végrehajtani. Fogódzót kell találnia az események között, ezek a támpontok pedig nem mások, mint az érzelmek. Csak arra emlékezhetünk vissza tisztán és világosan, melyhez erős érzelmek fűznek minket. Ezt a kapaszkodót küszöbölhetjük ki a szellem energiáinak felhasználásával. Ekkor maga a szellem hatalma segít végigpörgetni magunk előtt a múlt eseményeit, hogy megtaláljuk azt a néhány, emlékeinkben raktározott képet, melyre szükségünk van. Ilyenkor a tudatos szellem alászáll az emlékekbe, megszűnik számára a külvilág. Ezt azonban gyakran nem is észleljük, hiszen a keresés folyamata gyorsabb a villámnál.

Mindezekén túl, szellemünk segítségével kapcsolatot is teremthetünk, függetlenül a távolságtól. Két elmét ugyanis nem csak az Elsődleges Anyagi síkon köthetnek össze szálak, hanem a belső világokon is. Ezen kapcsolatokat használhatjuk fel akkor, amikor hatalmukkal telepatikus kapcsolatba lépünk valakivel. Ez az egyik legkülönösebb diszciplína – alkalmazásakor

néhány percre közelebb kerülnek egymáshoz a lelkek, mint a legodaadóbb szeretőké. Soha, semmilyen kapcsolat nem lehet oly közvetlen két lélek, két elme közt, mint a telepátia. Bár vannak mágikus módszerek, melyek hasonlóak lennének, de ugyanazt a kölcsönösséget egyik sem érheti el, melyet a két mentalista között kiépülő telepatikus kötelék jelent.

Jóllehet, kevesen vannak tudatában, ez a módszer áll legközelebb a sokak által csak Hatodik érzékként emlegetett diszciplínához is. A hatodik érzékről sokan tévesen azt hiszik, a jövőbe pillanthatnak vele – ez azonban tévedés. Nem a jövő, csupán a számtalan, Belső síkon együttesen jelenlévő elme közös kisugárzása az, mellyel a diszciplína kapcsolatot keres. A végtelen számú lélek között biztosan akad legalább egy, mely nem közömbös a hatodik érzék céljaként megfogalmazott kérdésben – e szellem kisugárzása az, mely az alkalmazó által feltett kérdésre megadja a választ.”

1995.11.

Szerző: Kovács Adrián

Forrás: Rúna magazin II.évf./4.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely